

Ang Aklat ni Daniel - Bilang Isandaan at Limampu't Tatlo

Ang Espirituwal na Simbolismo ng Hilagang Kaharian at ng Timog na Kaharian: Isang Paglalakbay sa mga Templong Bibliikal at sa Kalikasang Pantao

Jeff Pippenger
2024-03-23

Ang hilagang kaharian ay kumakatawan sa mababang kalikasan sa templo ng sangkatauhan; kinakatawan nito ang katawan sa templo ng Iglesia; kinakatawan nito ang laman ng tao sa templo ni Cristo. Si Cristo ang nagtayo ng bawat templo, at Siya ang naglatag ng bawat saligan, at ang unang bato sa templong Millerita ay ang doktrina ng “pitong ulit,” na kinakatawan ng dalawang kahoy ni Ezequiel. Sa paghihimagsik noong 1863, itinakwil ng Laodiseyong Adbentismo ang kanilang propetikong “panulukang-bato,” na gayon din ang nangyari sa pagtatayo ng templong makalupa. Ang batong itinakwil ay nakatakdang piliin sa katapusan ng pagtatayo ng templo, bagaman naging batong katitisan ito sa buong panahon ng pagtatayo. Gayunman, tinutukoy ng Salitang propetiko na ang batong katitisan na itinakwil ay sa wakas ay magiging pangulo sa panulok.

Ang patpat ng "pitong panahon," na kinakatawan ng timog na kaharian, ay ang "ulo" kaugnay ng hilagang kaharian. Ito ang "ulo," sapagkat sa timog na kaharian pinili ng Diyos na kilalanin ang Jerusalem bilang Kanyang lungsod, kung saan Niya inilagay ang Kanyang santuwaryo at ang Kanyang pangalan. Hanggang sa ang dalawang patpat ay pinag-isa mula 1798 hanggang 1844, ang "ulo" ay ang ibabang, timog na kaharian. Nang si Juan, noong 1844, ay inutusan iwanan ang hilagang kaharian, sapagkat ito'y ibinigay sa mga Hentil, ang timog na kaharian ay iniwang gaya ng isang estandarteng nakatindig mag-isa bilang isang bansa, o kung hindi man, iyon ang panukala. Ang panukalang iyon ay nahadlangan ng paghihimagsik noong 1863, at ng unang "paghihimagsik sa Kadesh" ng makabagong Israel.

Noong Setyembre 11, 2001, ibinalik ng Panginoon ang Kaniyang Iglesia sa Laodicea sa 1863, sa 1888, sa 1919, at sa 1957—sa ikalawang “paghihimagsik sa Kadesh.” Ngunit sa paghihimagsik na iyon, ngayo’y natutupad ang pangakong ang batong itinakwil ay nagiging pangulo sa panulok. Ito’y natutupad sa mga inilalarawan bilang isang daan at apatnapu’t apat na libo, na sa kanila’y isinasakatuparan ni Cristo ang pagsasanib ng Pagka-Diyos at pagkatao magpakailanman.

Itinukoy ni Pablo ang mababang kalikasan bilang laman, at ang nakahihigit na kalikasan bilang isip. Itinukoy niya ang katawan (ang mababang kalikasan) bilang kamatayan.

Sapagkat nalalaman natin na ang kautusan ay espirituwal; ngunit ako ay makalaman, ipinagbili sa ilalim ng kasalanan. Sapagkat hindi ko nauunawaan ang aking ginagawa; sapagkat ang ibig ko, hindi ko ginagawa; kundi ang aking kinapopootan, yaon ang ginagawa ko. Kung gayon, kung ginagawa ko ang hindi ko ibig, sumasang-ayon ako sa kautusan na ito ay mabuti. Kaya

hindi na ako ang gumagawa nito, kundi ang kasalanang nananahan sa akin. Sapagkat nalalaman ko na sa akin (sa makatuwid baga'y sa aking laman) ay walang mabuting bagay na nananahan; sapagkat ang pagnanais ay nasa akin, ngunit kung paano maisasagawa ang mabuti ay hindi ko masumpungan. Sapagkat ang mabuti na ibig ko ay hindi ko ginagawa; ngunit ang masamang hindi ko ibig, yaon ang ginagawa ko. Ngayon, kung ginagawa ko ang hindi ko ibig, hindi na ako ang gumagawa nito, kundi ang kasalanang nananahan sa akin. Kaya natutuklasan ko ang isang kautusan, na, kapag ibig kong gumawa ng mabuti, ang kasamaan ay nasa akin. Sapagkat nalulugod ako sa kautusan ng Diyos ayon sa aking panloob na pagkatao; ngunit nakikita ko ang ibang kautusan sa aking mga sangkap, na nakikipagdigma laban sa kautusan ng aking pag-iisip, at ibinibihag ako sa kautusan ng kasalanan na nasa aking mga sangkap. O abang tao ako! Sino ang magliligtas sa akin mula sa katawan ng kamatayang ito? Roma 7:14-24.

Alam ni Pablo na sa kanyang "laman" ay walang nananahang "anumang mabuting bagay." Ang mga hilig, kapuwa namana at nahubog, na umiiral sa kanyang laman (ang kanyang katawan), ay wala nang ibang ginagawa kundi akayin siya sa kasalanan. Ang mga hilig na iyon ay kumakatawan sa kautusan ng kasalanan, ngunit ninanais ni Pablo na sundin ang kautusan ng Diyos, hindi ang kautusan ng kasalanan. Ang kautusan ng Diyos ay kinilala ni Pablo bilang ang "kautusan ng kanyang pag-iisip" (ang kanyang nakahihigit na kalikasan). Ang kanyang daing ay, "sino ang magliligtas sa akin mula sa katawan ng kamatayan?" Batid ni Pablo na ang kapangyarihang maka-Diyos ang magdudulot ng pagliligtas, ngunit batid din niya na ang gawaing ito ng pagliligtas ay nangangailangan ng kanyang pakikilahok.

Kaya nga, mga minamahal ko, yamang lagi kayong naging masunurin, hindi lamang noong ako'y kasama ninyo, kundi lalo na ngayon na wala ako, isakatuparan ninyo ang inyong sariling kaligtasan na may takot at pangiginig. Sapagkat ang Diyos ang gumagawa sa inyo, kapwa ng pagnanais at ng paggawa, ayon sa kanyang mabuting kalooban. Filipos 2:12, 13.

Ang pagliligtas mula sa katawan ng kamatayan ay naisakatuparan sa pamamagitan ng kapangyarihang banal, na nakaugnay sa kapangyarihang pantao, at iyon ang halimbawa na ibinigay ni Jesus para sa mga tao. Kahit aktibong gumagawa ang kautusan ng kasalanan sa mas mababang likas na pagkatao ng katawan, pinanatili ni Jesus na nakapasakop sa kautusan ng Diyos ang Kaniyang mas mababang likas na pagkatao sa pamamagitan ng pagsuko ng Kaniyang kalooban sa kalooban ng Kaniyang Ama. Makasusumpung si Pablo ng pagliligtas kung isusuko niya ang kaniyang kalooban sa kalooban ng Dibinidad. Sa paggawa nito, pinagsisikapan niya ang kaniyang sariling kaligtasan, at ito ang ibig sabihin ni Sister White kapag nagsasalita siya tungkol sa gawaing pag-aalis ng kasalanan mula sa ating buhay.

Bawat kaluluwa na tumatanging ibigay ang sarili sa Diyos ay nasa ilalim ng kapangyarihan ng ibang kapangyarihan. Hindi na siya pag-aari ng kanyang sarili. Maaaring magsalita siya tungkol sa kalayaan, ngunit siya'y nasa lubhang kaaba-abang pagkaalipin. Hindi siya pinahihintulatang makita ang kagandahan ng katotohanan, sapagkat ang kanyang isip ay nasa ilalim ng kapangyarihan ni Satanas. Samantalang iniisip niyang sinusunod niya ang dikta ng sarili niyang paghatol, sinusunod niya ang kalooban ng prinsipeng kadiliman. Naparito si Cristo upang baliin ang mga tanikala ng pagkaalipin sa kasalanan mula sa kaluluwa. 'Kaya,

kung ang Anak ang magpalaya sa inyo, tunay ngang magiging malaya kayo.’ ‘Ang kautusan ng Espiritu ng buhay kay Cristo Jesus’ ay nagpapalaya sa atin ‘mula sa kautusan ng kasalanan at ng kamatayan.’ Roma 8:2.

Sa gawain ng pagtubos ay walang pamimilit. Walang panlabas na puwersang ginagamit. Sa ilalim ng impluwensiya ng Espiritu ng Diyos, iniwang malaya ang tao na pumili kung kanino siya maglilingkod. Sa pagbabagong nagaganap kapag ang kaluluwa ay nagpapasakop kay Cristo, naroon ang pinakamataas na diwa ng kalayaan. Ang pagpapatalis sa kasalanan ay akto ng kaluluwa mismo. Totoo, wala tayong kapangyarihang palayain ang ating sarili mula sa pamamahala ni Satanas; ngunit kapag ninanais nating mapalaya mula sa kasalanan, at sa ating matinding pangangailangan ay dumaing tayo para sa isang kapangyarihang nagmumula sa labas at nakahihigit sa ating sarili, ang mga kakayahan ng kaluluwa ay napupuspos ng banal na lakas ng Espiritu Santo, at tumatalima ang mga ito sa mga dikta ng kalooban sa pagtupad ng kalooban ng Diyos.

Ang tanging kondisyong kinasasaligan ng posibilidad ng kalayaan ng tao ay ang pakikipag-isa kay Cristo. ‘Ang katotohanan ang magpapalaya sa inyo;’ at si Cristo ang katotohanan. Ang kasalanan ay makapagtatagumpay lamang sa pamamagitan ng pagpapahina ng pag-iisip at pagwasak sa kalayaan ng kaluluwa. Ang pagpapasakop sa Diyos ay pagpapanumbalik sa sarili—sa tunay na kaluwalhatian at dangal ng tao. Ang banal na kautusan, na doo’y isinasailalim tayo, ay ‘ang kautusan ng kalayaan.’ Santiago 2:12. *The Desire of Ages*, 466.

Si Pablo ay dumaing, "O kahabag-habag na tao ako! Sino ang magliligtas sa akin mula sa katawan ng kamatayang ito?" Ipinahayag ni Sister White, "Kapag ninanais nating mapalaya mula sa kasalanan, at sa ating malaking pangangailangan ay dumaraing tayo para sa isang kapangyarihang mula sa labas at nakahihigit sa ating sarili, ang mga kapangyarihan ng kaluluwa ay pinupuspos ng banal na enerhiya ng Espiritu Santo, at sumusunod ang mga ito sa mga atas ng kalooban sa pagtupad ng kalooban ng Diyos." Sa pakikibahagi sa pagsasanib ng ating kalikasang-tao at ng pagka-Diyos ni Cristo, sa pamamagitan ng pagpapairal ng ating kalooban, isinasakatuparan natin ang "gawa" ng pag-aalis ng kasalanan mula sa ating sariling "kaluluwa."

Ngunit ang kailangan nating maunawaan ay “ang tunay na lakas ng kalooban.” Ang kalooban ay “ang namumunong kapangyarihan sa kalikasan ng tao, ang kapangyarihan ng pagpapasya, o ng pagpili. Nakasalalay ang lahat sa tamang pagkilos ng kalooban. Ang kapangyarihan ng pagpili ay ipinagkaloob ng Diyos sa mga tao; kanila ito upang gamitin. Hindi mo kayang baguhin ang iyong puso, hindi mo sa iyong sarili maibibigay sa Diyos ang pag-ibig nito; ngunit maaari mong piliing paglingkuran Siya. Maibibigay mo sa Kanya ang iyong kalooban; kung magkagayo’y kikilos Siya sa iyo upang ikaw ay magnais at gumawa ayon sa Kanyang mabuting kalooban. Sa gayon, ang buong kalikasan ay madadala sa ilalim ng pamamahala ng Espiritu ni Cristo; ang iyong pag-ibig ay magiging nakatuon sa Kanya, ang iyong mga pag-iisip ay magiging kaayon Niya.”

Batid ni Pablo ang mga katotohanang ito, at batid niya na ang kaniyang mas mababang pagkatao ay kailangang ipasakop sa kaniyang mas mataas na pagkatao, sa pamamagitan ng pagpapairal ng kaniyang kalooban. Ito ang dahilan kung bakit si Pablo ay namamatay araw-araw.

Sumusumpa ako—sa pagmamapuri ko sa inyo na taglay ko kay Cristo Jesus na Panginoon natin—na araw-araw akong namamatay. 1 Corinto 15:31.

Batid ni Pablo na kailangan niyang ipako sa krus araw-araw ang kanyang pagkataong makalaman sa pamamagitan ng pagpapairal ng kanyang kalooban upang mapanatili itong napasasailalim. Kaya't ipinako niya sa krus ang kanyang laman.

At yaong mga kay Cristo ay kanilang ipinako sa krus ang laman, pati ang mga simbuyo at mga pita. Galacia 5:24.

Alam ni Pablo na ang kaniyang makasalanang laman ay mananatili sa sangkatauhan hanggang sa Ikalawang Pagparito ni Cristo, kung kailan ang mga tapat, sa isang kisap-mata, ay tatanggap ng isang bagong maluwalhating katawan. Ito ang dahilan kung bakit tinutukoy ng 1798 ang saligan ng apatnapu't anim na taon kung kailan itinayo ang templong Millerite, sapagkat si Cristo, bilang tanging saligan, ang Korderong pinatay mula sa pagkakatatag. Ang hilagang kaharian ang katawan, na sa pamamagitan ng kasalanan ay nagkaroon ng pamamayani sa sangkatauhan, at itinaas ang sarili upang maging huwad na hilagang kaharian. Noong 1844, sinabihan si Juan na “iwan sa labas” ang looban, na ang kahulugan sa Griego ay tanggihan ang mababang kalikasan, na nagkaroon ng pamamayani sa nakahihigit na kalikasan kung saan pinili ng Diyos na ilagay ang Kaniyang pangalan, at noong 1798, ang laman (ang mababang kalikasan), kasama ang “mga damdamin at mga pita,” ay dapat ipako sa krus.

Sa saligan, namatay ang laman ni Cristo sa pagpapapako sa krus, sapagkat Siya'y naputol mula sa lupain ng mga buhay. Ang kahariang timog ay pagkatapos ay dapat maging isang bansa, na may isang hari, nasa tipan sa Diyos, at isang bansang may santuwaryo ng Diyos sa kanilang kalagitnaan. Tuntunin sa tuntunin, ang “pitong panahon” ay ngayo'y “ang pangulong batong panulukan,” sapagkat mula noong 11 Setyembre 2001 ibinabangon ng Diyos ang Kaniyang “hilagang hukbo” bilang isang watawat. Ang hukbong iyon ay magiging isang bansa, at ang bansang iyon ay magsasalamin lamang ng Kaniyang wangis, at ginagawa nito iyon sa mismong panahon na ibinabangon ni Satanas ang kaniyang “sungay” na siyang larawan ng hayop. Sa Ezekiel kabanata tatlumpu't pito, ang mensahe ng apat na hangin ay humihip ng mensahe ng huling ulan sa mga yaong pagkatapos ay tumatayo bilang nasabing hukbo. Ang mensahe ng apat na hangin ay ang mensahe ng Ikapitong Trompeta, na kung saan natatapos ang hiwaga ng Diyos.

Ang gawaing pangwakas ng pagtatatak ay nagsimula noong Oktubre 7, 2023. Ang panahon ng pagtatatak sa isang daan at apatnapu't apat na libo ay natutupad sa panahon ng pagtunog ng Ikapitong Trumpeta, at ang trumpetang iyon ay tumutunog nang tatlong beses sa proseso ng pagtatatak. Ito'y laging palatandaan ng isang pag-atake ng Islam laban sa Maluwalhating Lupain. Ang makabagong espirituwal na “Maluwalhating Lupain” ay tinamaan noong Setyembre 11, 2001, at ang sinaunang literal na Maluwalhating Lupain ay tinamaan noong Oktubre 7, 2023, sa mismong taong muling nabuhay ang dalawang saksi na pinaslang. Ang ikatlong dagok ay magaganap sa nalalapit na batas ng Linggo sa Estados Unidos.

Simula noong Oktubre 7, 2023, ang Republikanong sungay at ang tunay na Protestanteng sungay ng halimaw na mula sa lupa ay isinasakutuparan ang kani-kanilang pangwakas na mga paglipat

tungo sa pagiging isang sungay na nagsasalita alinman na gaya ng dragon o gaya ng Kordero, sa nalalapit na pagdating ng batas ng Linggo. Ang dalawang pagpapakita ng panloob at panlabas na mga katunggali sa dakilang tunggalian na nagaganap sa panahon ng mga pangwakas na kaganapan sa kasaysayan ng daigdig ay kapwa matatagpuan sa kasaysayang kinakatawan ng talatang apatnapu sa kabanata labing-isa ng Daniel. Ang dalawang pangwakas na pag-unlad ng dalawang sungay ay natutupad sa panahon ng pagtunog ng Ikapitong Trumpeta. Ang Ikapitong Trumpeta ang ikatlo sa tatlong “sa aba” na trumpeta.

Ang tatlong kasawian ay kumakatawan sa tatluhang paglalapat ng propesiya, at sa gayon nagbibigay ang mga ito ng matibay na patotoo hinggil sa palatandaan noong Oktubre 7, 2023. Sa kapwa unang at ikalawang kasawian, ang pakikidigma ng Islam ay isinagawa laban sa mga hukbo ng Roma—na sa mga huling araw ay ang Estados Unidos—na pinatotohanan ng paglupig sa Unyong Sobyet na naidulot ng isang lihim na alyansa sa pagitan ng Antikristo (Papa Juan Pablo II) at ng huwad na propeta (Ronald Reagan) noong 1989.

Sa unang kapahamakan, gaya ng inilalahad sa ika-siyam na kabanata ng Apocalipsis, may isang paghuhulang pangpanahon ng limang buwan, na tumutumbas sa isang daan at limampung taon. Sa ikalawang kapahamakan, may isang paghuhulang pangpanahon ng tatlong daan at siyamnapu’t isang taon, at labinlimang araw. Ang dalawang paghuhulang pangpanahon ay kumakatawan sa pakikidigma laban sa Roma na dinala ng Islam sa dalawang yugto ng kasaysayan na kumakatawan sa unang at ikalawang kapahamakan. Ang dalawang hulagang iyon ay nagtakda ng dalawang magkaibang kinalabasan ng pakikidigma. Sa unang isang daan at limampung taon, ang Islam ay “sasaktan” ang Roma, at sa hula ng tatlong daan at siyamnapu’t isang taon, at labinlimang araw, ang Islam ay “papatayin” ang Roma. Ang dalawang hulagang iyon ay tuwirang magkakaugnay. Ang pagtatapos ng isang daan at limampung taon na kung kailan sasaktan ng Islam ang Roma ang tumukoy sa pasimula ng tatlong daan at siyamnapu’t isang taon, at labinlimang araw, na kung kailan papatayin ng Islam ang Roma. Ang unang at ikalawang kapahamakan ay pinaghiwalay ng pagtatapos ng isang daan at limampung taon, at ng pagsisimula ng tatlong daan at siyamnapu’t isang taon, at labinlimang araw.

Hihinto ang Estados Unidos sa pagiging ika-anim na kaharian ng propesiya ng Biblia sa pagdating ng nalalapit na batas ng Linggo, at doon, ayon sa propesiya, ito ay “papatayin.” Ang oras ng “dakilang lindol” sa kabanata labing-isa ng Apocalipsis ay ang nalalapit na batas ng Linggo, at pagdating ng oras na iyon, dumarating din ang Ikapitong Trumpeta ng Islam. Dumarating ito upang markahan ang wakas, o ang kamatayan, ng ika-anim na kaharian, na siyang hukbo ng Roma sa mga huling araw. Bago ang kamatayang iyon, nagkaroon ng isandaan at limampung taon ng Islam na nagdudulot ng pinsala sa mga hukbo ng Roma. Ayon sa pangunahing midya, na nagsisikap na maliitin ang mga gawain ng radikal na Islam sa makabagong daigdig, mula noong Oktubre 7, 2023 hanggang sa pagsulat ng artikulong ito noong Pebrero 12, 2024, ang Islam ay nagsagawa ng isandaan at animnapu’t limang pag-atake laban sa mga interes ng Amerika sa buong mundo.

Ang isandaan at limampung taon ng Islam na pagdudulot ng pinsala sa mga hukbo ng Roma, na humahantong sa pagpatay sa mga hukbo ng Roma sa unang at ikalawang kapahamakan, ay inuulit sa kasaysayan ng ikatlong kapahamakan, sapagkat ganyan gumagana ang tatluhang paglalapat ng

propesiya. Ang pag-ihip ng Ikapitong Trumpeta, na siyang paglalagay ng tatak sa isandaan at apatnapu't apat na libo, na siyang panahon ng pagsasanib ng Pagka-Diyos at pagkatao, gaya ng kinakatawan ng pagdudugtong ng dalawang patpat, ay may tatlong palatandaan. Ang una ay ang espirituwal na maluwalhating lupain at ang huli ay ang espirituwal na maluwalhating lupain. Ang gitnang palatandaan ay ang literal na maluwalhating lupain.

Noong 2023, ang ikalawang paghihip mula sa trumpetang nagbababala ng ikatlong "sa aba" ay tumukoy sa paglala ng pakikidigma ng Islam habang ito'y pumapasok sa isang panahon na "sasaktan" nito ang hayop na mula sa lupa. Sa taon ding iyon, ang dalawang saksi—ang sungay na Republican at ang tunay na Protestanteng sungay—ay muling nabuhay at sinimulan ang kanilang kapwa paglilipat-anyo tungo sa kanilang pangwakas na mga simbolikong sungay. Para sa sungay na Republican, ito ay ang pagsasanib ng lahat ng mga kapangyarihang Protestante na tumalikod, kasama ang lahat ng mga kapangyarihang Republican na tumalikod, upang bumuo ng isang sungay na siyang larawan ng hayop. Para naman sa tunay na Protestanteng sungay, ito ay ang pagsasanib ng Pagka-Diyos at ng pagkatao habang ang sungay ay lumilipat mula sa Laodicean tungo sa Philadelphian sa katangian, upang sumalamin sa kabaligtaran ng larawan ng hayop. Ang 2023 ay dumating makalipas ang dalawampu't dalawang taon mula 2001, kaya't kinakatawan nito ang simbolikong ugnayan ng Pagka-Diyos na pinagsanib sa pagkatao.

Ang lahat ng kasaysayang ito ay nagaganap sa talatang apatnapu ng Daniel labing-isa, na siyang talatang inalisan ng selyo at nagbunga ng pagdami ng kaalaman noong 1989, na kinakatawan ng Ilog Hiddekel. Sa kasaysayang propetiko ng talatang iyon, naisasakatuparan din ang huling gawain sa Kabanal-banalang Dako, na siyang liwanag na inalisan ng selyo noong 1798, at siyang kinakatawan ng Ilog Ulai. Ang pasimula ng talatang apatnapu ay tumutukoy sa panahon ng kawakasan noong 1798, at ang wakas ng talata ay tumutukoy sa panahon ng kawakasan noong 1989, at ang dalawang ilog ay nagsasanib sa kasaysayan ng talatang apatnapu, gaya ng ginagawa ng Tigris at Eufrates (ang Ulai at Hiddekel) bago pa man sila umabot sa Golpo ng Persia.

Ipagpapatuloy natin ang pag-aaral na ito sa susunod na artikulo.

Ang Espiritu ng Panginoong Diyos ay sumasa akin; sapagkat pinahiran ako ng Panginoon upang ipangaral ang mabuting balita sa mga maamo; sinugo niya ako upang talian ang mga bagbag na puso, upang ipahayag ang kalayaan sa mga bihag, at ang pagbubukas ng bilangguan sa mga nakagapos; upang ipahayag ang taong kinalulugdan ng Panginoon, at ang araw ng paghihiganti ng ating Diyos; upang aliwin ang lahat ng nagluluksa; upang italaga sa mga nagluluksa sa Sion, na sa kanila'y ibigay ang kagandahang-anyo kapalit ng abo, ang langis ng kagalakan kapalit ng pagdadalamhati, ang kasuutan ng pagpuri kapalit ng espiritu ng kapanglawan; upang sila'y matawag na mga punong-kahoy ng katuwiran, ang pananim ng Panginoon, upang siya'y maluwalhati.

At muling itatayo nila ang mga dating siraang pook, ibabangon nila ang mga dating pagkatiwangwang, at aayusin nila ang mga wasak na lungsod, ang mga pagkatiwangwang ng maraming salinlahi. At ang mga dayuhan ay magpapastol ng inyong mga kawan, at ang mga anak ng dayuhan ay magiging inyong mga mag-aararo at mga tagapag-alaga ng ubasan. Nguni't tatawagin kayong mga Saserdote ng Panginoon; tatawagin kayo ng mga tao na mga

Ministro ng ating Diyos; kakainin ninyo ang kayamanan ng mga Hentil, at sa kanilang kaluwalhatian ay magmamapuri kayo. Sapagka't sa inyong kahihyan ay magkakaroon kayo ng doble; at sa halip ng pagkalito ay magagalak sila sa kanilang bahagi; kaya't sa kanilang lupain ay tatanggap sila ng dobleng bahagi; ang walang hanggang kagalakan ay mapapasa kanila.

Sapagkat ako, ang Panginoon, ay umiibig sa katarungan, kinapopootan ko ang pagnanakaw para sa handog na susunugin; at papatnubayan ko ang kanilang gawain sa katotohanan, at gagawa ako ng isang tipang walang hanggan sa kanila. At ang kanilang binhi ay makikilala sa gitna ng mga Hentil, at ang kanilang supling sa gitna ng mga tao: lahat ng makakakita sa kanila ay kikilalanin sila, na sila ang binhing pinagpala ng Panginoon. Ako'y lubos na magagalak sa Panginoon, ang aking kaluluwa ay magagalak sa aking Diyos; sapagkat binihisan niya ako ng mga kasuutan ng kaligtasan, tinakpan niya ako ng balabal ng katuwiran, gaya ng kasintahang lalaki na nagagayak ng mga palamuti, at gaya ng kasintahang babae na nagpapalamuti sa sarili ng kaniyang mga hiyas. Sapagkat kung paanong ang lupa ay nagpapasibol ng usbong nito, at kung paanong ang halaman ay nagpapasibol ng mga bagay na inihasuk sa loob nito; gayon din ay magpapasibol ang Panginoong Diyos ng katuwiran at kapurihan sa harap ng lahat ng mga bansa. Isaias 61:1-11.